

Alcía Gorina

Una breu introducció d'una noia catalana remoguda pel treball del finlandès Kristian Smeds

Kristian Smeds, Pausa 36 (2014)

La directora Alcía Gorina, bona coneixedora del panorama teatral finlandès, comparteix la fascinació que sent pel dramaturg Kristian Smeds, acostant-nos a la seva figura.

Després de dirigir *Imatges gelades* de Kristian Smeds el 2011 i el 2012, que em va permetre explorar en primera persona el coratge d'Smeds a l'hora de buscar l'essència de les coses i la seva plasticitat, espiritualitat i terrenalitat, vaig tenir un gran impacte quan vaig veure a Tampere l'any 2013 la seva posada en escena d'*Els germans Karamazov* amb alumnes d'una escola de teatre de Tallinn (Estònia). Un concert espectacular on els espectadors érem convidats d'una manera completament natural a participar activament en la funció i així poder viure en pròpia pell la fisicitat i l'energia desbocada del seu teatre i dels seus actors. Vaig entendre com havia pogut aconseguir aquest impacte quan vaig saber que el projecte s'havia creat durant quatre anys: Smeds havia començat a assajar amb els alumnes quan van entrar a l'escola a primer curs, el van continuar treballant a segon i a tercer, el van presentar com a taller final de quart curs, i després el van continuar assajant, ara sí contractats per la seva companyia, durant uns mesos més. I, d'altra banda, durant aquests quatre anys va demanar als alumnes que aprenguessin a tocar un instrument: quedava clar veient el resultat que es van prendre molt seriosament aquest encàrrec ja que era difícil saber si ens trobàvem davant d'actors músics o de músics que actuaven. A més a més, fins i tot van ser ells els que van compondre tota la música de l'espectacle.

Després d'això ja no em sorprèn res. Ja no em sorprèn quan llegeixo que les seves obres remouen tant que s'han arribat a discutir al Parlament finlandès ni em sorprèn quan li donen el 12è Premi Europeu de Teatre a les Noves Realitats Teatrals, ni quan sopant amb ell conec la seva vehemència, la seva sinceritat il·limitada, ni quan llegeixo la crítica de la seva direcció de *L'hort dels cirerers* al Festwochen de Viena el 2011 on, després d'emportar-se al públic, l'èlit cultural de la ciutat, a un camp de futbol tronat d'un barri de la perifèria de Viena i de fer-los veure un partit de futbol entre immigrants del barri i actors de la seva companyia, l'espectacle continuava en un jardí on hi havia diverses files de cadires davant d'una pantalla i una cabana prou gran com perquè els espectadors lituans fossin convidats a veure l'espectacle que es representava dins de la cabana mentre la resta d'espectadors veien la retransmissió en vídeo projectada a la pantalla. La ironia és clara: el públic del Festival de Viena es quedava tremolant de fred mentre els immigrants de l'Est restaven a l'escalfor de la representació formal. Aquesta és la manera d'Smeds de fer viure a l'espectador els seus espectacles. El seu teatre és paraula, és poesia, però també és acció pura. Per això entenc molt bé quan explica a l'entrevista d'aquest dossier que ell primer busca l'energia que han de tenir les escenes i la resta de nivells s'incorporen després.

És molt difícil en una breu presentació explicar tot l'impacte i tota l'experiència i tota la reflexió que m'ha generat el teatre d'Smeds, però resumint de manera barroera, les quatre impressions més fortes que m'emporto són, en primer lloc, el contrast que hi ha en els seus textos entre una poesia metafísica exposada no des de la intel·lectualitat, sinó des d'un lloc molt terrenal i salvatge. En segon lloc un teatre que des del text ja se'ns presenta com un cos físic, visual, un teatre d'acció i imatge. Però també un teatre que sobretot no és només forma, un teatre extremadament compromès, atrevit, sincer, que posa en dubte la societat i les bases culturals europees en el sentit més profund. I, finalment, un teatre que busca cada vegada la implicació específica necessària amb els espectadors.

El seu teatre remou, ha remogut el seu país, Finlàndia, ha remogut el panorama teatral europeu, i m'ha remogut també a mi, una noia normal i corrent d'aquí, del sud d'Europa.

Mots clau: finlandès (teatre), Kristian Smeds

Entrada anterior
Kristian Smeds y su teatro en y sobre la sociedad
finlandesa

Entrada posterior
Escriure «alla turca» (Entrevista a Yeşim Özsoy)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

Contacte:

pausa@salabeckett.cat

